

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Новојодишњи тала концерти

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ ПРОСЛАВИЛО КРСНУ СЛАВУ – СВЕТОГ ЈОВАНА КРСТИТЕЉА

Позориште као велика породица

Обредом освећења и сечења славског колача који је обавио старешина београдске Саборне цркве, протојереј-ставрофор Петар Лукић, уз саслушање Хора Народног позоришта којим је дириговао Ђорђе Станковић, те пријемом за бројне госте, чланове Националног театра, званице из јавног и културног живота и пријатеље Куће, Народно позориште је 20. јануара прославило крсну славу, Светог Јована.

Обраћајући се присутнима, отац Петар је рекао да већ годинама има велику част, задовољство и привилегију да запосленима у Народном позоришту честита крсну славу, али и да, како је истакао, чиниодејствује

на обреду сечења славског колача. „Драго ми је да је заштитник ове велике и значајне Куће, храма културе нашег народа, неко ко је највећи рођен од жене и онај ко је припремио пут Господу и који је Господа крстио, свети Јован Крститељ. Он је, заправо, човек који је смогао снаге да у својој проповеди буде бескомпромисан и да позове: ‘Покајте се, јер се приближи царство небеско’, подсетио је Лукић и нагласио да је та порука била намењена његовим савременицима и свима онима који су имали да препознају Христа као спаситеља.

Он је указао да на овоземаљском свету, откад постоји човечанство, нема ни једне особе која није згрешила, која не греша и не пада у грех.

(наставак на стр. 2 и 3)

YUGOROSGAZ

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

ОВАЦИЈЕ ХИНКЕМАНУ

Представу Загребачког казалишта младих „Хинкеман“ Ернста Толера, у режији Игора Вука Торбице, 24. јануара је видела и београдска публика. У препуној сали Велике сцене Народног позоришта у Београду, загребачки глумци су одушевили све присутне и оправдали репутацију једне од најбољих представа у региону, овећане бројним признањима. Да подсетимо, на Југословенском позоришном фестивалу „Без превода“ у Ужицу, ово је и по оцени стручног жирија и по мишљењу публике било најбоље остварење, а представа је добила и Награду хрватског глумишта за најбољу драмску представу у целини. Загребчани су из Ужица понели и награде „Ардалион“ за најбољу режију и за најбољу мушку улогу (Озрен Грабарих за лик Мајстора церемонијала), а Ракан Русхаидат је за тумачење насловне улоге добио Награду хрватског глумишта за најбољу главну мушку улогу.

Р. П. Н.

КРЦКО СА ГОСТИМА

После веома успешног извођења балета Петра Иљича Чајковског „Крцко Орашчић“, у кореографији Константина Костјукова, на сцени Велике дворане „Сава центар“ 23. децембра 2016, овај спектакл је, на велику радост гледалаца свих узраста, поново одигран на истој сцени 21. јануара, овог пута са гостима. Главне улоге су тумачили прваци балета из Кијева, Олга

Голица и Денис Недак, а солисте и ансамбл Балета, Оркестар Народног позоришта у Београду и Дечји хор „Хориславци“ овог пута је водио гост из Италије, Јакопо Сипариди Пескасериоли.

Р. П. Н.

ПАРЛИЋУ У ЧАСТ

Представа балета „Лабудово језеро“ која ће бити изведена у уторак, 31. јануара, последњи је у низу догађаја којима Народно позориште обележава 100 година од рођења

кореографа Димитрија Парлића. У спомен на овог великог уметника, солисти и ансамбл Балета и Оркестар Народног позоришта, под диригентском палицом Ђорђа Павловића, приказаће још једном Парлићево виђење овог чувеног балета П. И. Чајковског. У главним улогама ће наступити Ана Павловић и Јован Веселиновић.

Р. П. Н.

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ ПРЕДСТАВЕ „ЦАРСТВО МРАКА“

Поново откривени класик

Прва читаћа проба драме „Царство мрака“, по тексту Лава Николајевича Толстоја и у режији и адаптацији Игора Вука Торбице, одржана је 24. јануара у библиотеци Народног позоришта. Премијера је планирана за 25. март на Сцени „Раша Плаовић“, а у подели су Олга Одановић (Матрјона), Хана Селимовић (Анисја), Вања Ејдус (Акуљина), Љубомир Бандовић (Петар), Анастасија Мандић (Кума), Небојша Кундачина (Аћим), Иван Ђорђевић (Никита), Никола Вујовић (Митрић) и Ивана Шћепановић (Марина). У представи учествују и девојчица Јелена Благојевић (Ањутка) и студент Факултета драмских уметности Новак Радловић (Сват).

Уз редитеља, ауторски тим чине драматурзи Тијана Грумић и Молина Удовички Фотез, костимограф Марина Вукасовић Меденица, аутор сценографије и дизајна светла је гост из Словеније Бранко Хојник (нашој јавности познат и по представи „Иванов“ Народног позоришта), композитори су гости из Хрватске Ненад и Ален Синкауз, избор музике је начинио Ненад Синкауз, сценски го-

вор поставља Љиљана Мркић Поповић, асистент сценографа је Дуња Костић, а асистент костимографа Олга Мрђеновић. Ивана Ненадовић је извршни продуцент, а Нема-

ња Константиновић организатор.

Биће то у Народном позоришту трећа поставка ове драме коју је Толстој, један од највећих руских реалиста свог доба, написао 1886. године. Први пут, „Царство мрака“ је премијерно изведено у Народном позоришту 18. децембра 1904. године, у преводу Јована Максимовића, и у режији Чича

Илије Станојевића. Било је то, уједно, и прво Толстојево дело које је одиграно на српској позорници. Према мишљењу театролога Рашка Јовановића, то уопште није било случајно. „Злочини приказани у драми ‘Царство мрака’ без двоумљења схватају се као законите последице роби-

јашкога живота у тмини руског села, у које незадрживо продире моћна и цинична власт новца. Било је то занимљиво и нашим гледаоцима, који тек што су преживели

првобитну акумулацију капитала у Србији, која је имала катастрофалне последице на селу“, оценио је господин Јовановић. Наредна премијера овог комада одржана је 15. септембра 1928. године у режији Јурија Љвовича Ракићина, а у подели су били Жанка Стокић, Раша Плаовић, Љубинка Бобић, Невенка Урбанова...

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

„Човекова огреховљена природе је склона томе, али човек у том стању није остављен. Каже наш народ: ‘Није страшно пасти, али страшно је не устати када се падне’. Ако паднемо, а сигурно падамо сви, не треба да се ваљамо у блату, него треба сами да се потрудимо да устанемо и да идемо даље бивајући свесни зашто смо пали и у који грех смо падали“, рекао је Лукић.

„Покајање у вери, нама Србима, није својствено и није нам јача страна“, оценио је. „Често смо склонили да тврдимо: ‘Нисам ја крив ни за шта, свако други је крив’. Било би добро да данашњим даном, сви ви и ја, пробудимо у себи тај центар, ту искру која нас чини ближом Богу, и да будемо благородни, скромни, да се кајемо, да праштамо... очекујући да и нама други опросте. Господ је у молитви, у ‘Оче наш’ рекао: ‘Опрости

ми грехе моје, дугове моје, као што и ја опраштам дужницима својим’. Нема ту много филозофије, јер ако ја не опростим, неће ни Бог мени опростити. Са тим порука-

ви били, на многаја лета“, поручио је Лукић.

Уместо в.д. управника Дејана Савића, који је на годишњем одмору, у име Куће присутне је

ма, љубављу, захвалношћу за ову Кућу и свим оним што чините за Саборну цркву, поздрављам вас све од срца и желим вама и вашим породицама добро здравље и да истрајете у једној предивној мисији коју Народно позориште има. Бог вас благословио. Живи и здра-

поздравио председник Управног одбора Народног позоришта Александар Гаталица, који је рекао да му је веома драго што им се први пут обраћа „у овој функцији и у овом својству“.

„Поносан сам што сам председник Управног одбора у овој

Млади и талентовани редитељ Торбица је на првој читањој проби о свом концепту овог „поново откривеног класика“, како га је назвао, између осталог рекао: „Одвек ме је занимало, још од факултета, како се поставља та

мрачнији него што, заправо, сам текст нуди“, најавио је Торбица.

В.д. директора Дrame Жељко Хубач је истакао да има веома велика очекивања од ове представе и нагласио како се нада да ће она, као озбиљан пројекат, са

да прву пробу имамо у дану када нам на Великој сцени гостује ЗКМ са вишеструко награђиваном представом ‘Хинкеман’, у режији Торбице. Желим вам пуно успеха у раду и надам се да ћемо се 25. марта видети на премијери

једна врста морбидности и мрака. Надам се да ћемо кроз читање и пробе доћи до жељеног резултата. Волео бих да комад буде још

одличном поделом и једним од најбољих младих редитеља у региону, имати вишегодишњи позоришни живот. „Симболично је

најбоље представе не само, у Србији, него и у региону“, поручио је Хубач.

■ М. Безбрадица ■

кући, кући која има потенцијала и кући у којој има будућности. Ни једна кућа нема будућност, уколико нема прошлост. Брод ове куће, пре скоро 149 година, изграђен од добрих дасака, плови готово један и по век, и сведок је бурне историје све до данашњег дана. Ова кућа је и данас стожер и културе и уметности, али и памћења и идентитета овог народа. Сви ми, који смо овде, морамо да схватимо да смо пролазни и не треба да питамо шта ова кућа може да учини за нас, него шта ми можемо да учинимо за њу“, рекао је, нагласивши да чланови Управног одбора Народног позоришта „управо тако мисле“ и додао: „Не мислимо да ћемо овде седети вековима. Знамо шта овде траје вековима. Вековима траје Народно позориште“, закључио је Гаталица.

У име домаћина славе, Италијанског института за културу у Београду, домаћинима и гостима се обратила заменица директора Паола Кордоне која је, између осталог, нагласила да јој је веома драго што

тај институт већ годинама има одличну сарадњу са Народним позориштем. „Као доказ ове сарадње, прошле године смо били прва страна институција која је примила Плакету Народног позоришта и због тога смо изузетно почаствовани. Народно позориште је центар опере у Србији и срећни смо што ту има великог простора за Италију и њене уметнике, са којима се организују концерти и мајсторске радионице. Драго ми је и што подржавамо културну и умет-

ничку размену између Италије и Србије, а то је, уосталом, и део мисије самог Института за културу, не само кад је опера у питању, већ и кад је реч о прози, као што је недавно био случај са представом посвећеном Дарију Фоу, који је преминуо прошле године. И ове године наставићемо нашу сарадњу. Већ у фебруару, Театар ‘Голдони’ из Ливорна представиће у Београду пројекат посвећен славном композитору Маскањију, који је у овом позоришту био гост у периоду између два светска рата. Веома

ми је драго што смо домаћини ове славе. То је знак великог пријатељства између наших институција и захваљујући томе осећамо се као део велике породице овог позоришта.

Хвала вам и срећна вам слава“, казала је Паола Кордоне. Народно позориште у Београду у континуитету обележава крсну славу од 2001. године, када је протојереј-ставрофор Петар Лукић осветљао здање нашег националног театра.

■ М. Безбрадица ■

ВЕЛИКА ДРАМА

Синише Ковачевића

15 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ

понедељак, 6. фебруар 2017.

Велика сцена, 20 сати

ФЕБРУАР 2017.

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• РОМЕО И ЈУЛИЈА

на сцени Народног позоришта у Београду – драма и балет
(јубилеји Шекспира, Прокофјева и Парлића)
аутори Мирјана Одавић и Јелица Стевановић

Изложба остварена у сарадњи са Музејом позоришне уметности Србије

КОНЦЕРТИ

1. 2 | 18.00 СВЕТОСТ И ТАМА, Квартет „Монтенегро“
13. 2 | 18.00 У СУСРЕТ ДАНУ ЗАЉУБЉЕНИХ, концерт
Организације МОТО
25. 2 | 18.00 ВЕДРЕ МЕЛОДИЈЕ – Катарина Радовановић,
сопран; Марко Пантелић, баритон; Стеван Каранац, тенор;
Емилија Петковић, клавир; Дијана Ђорић, клавир

МУЗИКА КЛАСИКА

2. 2 | 18.00 Додела годишњих награда ревије „Музика
класика“

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју

17. 2 | 18.00 СТУДИЈСКИ ПРОГРАМ ЗА ФЛАУТУ, класа ред.
проф. Љубише Јовановића
20. 2 | 18.00 СТУДИЈСКИ ПРОГРАМ ЗА ФЛАУТУ, класа ред.
проф. Миомира Симоновића

ЧИТАЛИШТЕ-ПОЗОРИШТЕ

6. 2 | 19.30 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ
КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана Ђосића и
Нине Ђосић (обоја)

ФДУ У МУЗЕЈУ

10. 2 | 19.30 монодрама БОГ ДА ПРОСТИ, по роману „Петријин
венац“, мастер рад глумице Аните Стојадиновић, ментор
Срђан Ј. Карановић, доцент

МОДНА РЕВИЈА

11. 2 | 18.00 УНИКАТНО ЈЕ УВЕК IN, модели Иване Николић

ОТВОРЕНА ВРАТА

18. 2 | 12.00

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

НА КРАЈУ ГОДИНЕ

Уочи Нове године, као што је обичај годинама уназад, Народно позориште је приредило новогодишњи коктел за представнике медија који прате рад ове куће. У Музеју Народног позоришта, 26. децембра је одржана и кратка прес-конференција, на којој је в.д. управника Дејан Савић, између осталог, рекао: „Народно позориште, без обзира на то ко ће да буде управник, иде даље и има свој пут, који је веома успешан. Из вечери у вече видело нас је око 150.000 гледалаца. И ове године, доста високо смо поставили лествицу и остварили све оно што је и било планирано у том периоду, упркос проблемима које смо имали са претходним Министарством културе“. Савић је казао и да Народно позориште са доста оптимизма улази у наредну

годину, између осталог и зато што мисли да ће овогдошњи буџет бити као прошле године „можда чак и нешто бољи“. Говорећи о новоизабраном Управном и Надзорном одбору Куће, истакао је „да смо добили управљачка тела на нивоу и онако како доликује Народно позоришту“. Подсетио је и да је формиран Уметнички савет Народног позоришта који је „врло квалификован“. Уз изјаву да је у овој години продаја карата за балетске представе била између 96 и 97 процената, за оперу између 92 и 93 процента, а за драмске представе између 88 и 90 процената, нагласио је: „Не треба заборавити да наша Драма неки пут игра и по 50 представа месечно, 45 на матичним сценама и пет на гостовањима. То је нешто што звучи као научна фантастика“. Савић је најавио да ће Народно позориште у наредном периоду, у оквиру другачије сарадње са Владом Републике Србије и ресорним министарством, покушати не да смањи број запослених, већ да тај број прилагоди својим реалним потребама. На крају, Савић је најавио да су за први квартал 2017. године планиране две премијере на Великој сцени – Вердијева опера „Моћ судбине“ и Шекспиров „Ричард III“.

М. Б.

КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ

Као и сваке године, 14. јануара, на празник Светог Василија Великог, на Великој сцени Народног позоришта је одржан новогодишњи Концерт Саборне цркве. Поздравно слово је дао протојереј-ставрофор Петар Лукић, старшина Саборне цркве у Београду и председник Првог београдског

фото Ђакон Д. Танасковић

певачког друштва. Уследила је беседа академика Матије Бећковића, а за њом наступ најстаријег хора у Србији, Првог београдског певачког друштва, које је овим концертом прославило своју крсну салву и свој 164. рођендан, као и њихових гостију, познатих музичких, драмских и других уметника. Програм, који је директно преносио Студио Б, режирао је Божидар Ђуровић, а међу званицама су били црквени великодостојници на челу са Његовом Светости Патријархом српским господином Иринејом, представници власти, дипломатског кора, верских заједница и други.

Р. П. Н.

ГАЛА КОНЦЕРТ

Традиционални новогодишњи Гала концерт првака, солиста, Оркестра и Хора Опере Народног позоришта у Београду, одржан је у петак 13. јануара на Великој сцени. У препуној сали, публика је уживала у извођењима популарних арија, дуета, серенада и хорских композиција Вердија, Бизеа, Чилеа, Доницетија, Пучинија, Боролина, Лехара, Росинија, Моцарта, Јохана Штрауса... Под диригентским управама Зорице Митев Војновић, Ђорђа Станковића, Стефана Зекића и Дијане Цветковић, певали су Александра Стаменковић Гарсија, Душан Плазинић, Софија Пижурца, Александра Ангелов, Дејан Максимовић, Ана Рупчић, Владимир Андрић, Миодраг Д. Јовановић, Драгана дел Монако, Иван Томашев, Драгољуб Бајић, Александар Дојковић, Љубица Вранеш, Љубодраг Беговић, Иванка Раковић Крстоношић и Невена Павловић. Између осталих, изведене су и нумере из опера „Моћ судбине“, „Слепи миш“, „Адријана Лекуврер“, „Боеми“, „Ђудита“, „Кнез Игор“, „Италијанка у Алжиру“, „Кармен“, „Травијата“, „Дон Ђовани“, „Севиљски берберин“, популарна канцона „Тогна а Suriento“ Ернеста де Куртиса, романа Станислава Гасталдона „Зауставите музику“. Концерт је завршен српском корачницом „Марш на Дрину“ Станислава Биничког. Половецке игре из Боролинове опере „Кнез Игор“, којима је отворен други део концерта, извођачи су посветили члановима чувеног руског Хора „Александров“, који су недавно погинули у авионској несрећи изнад Црног мора. Концерт је режирала Ивана Драгутиновић Маричић, а концертмајстор је била Дина Бобић.

М. Б.

БАСИСТИ ЕВРОПИ

Концерт „Басисти Србије Европи и свету“, биће одржан у петак, 17. фебруара на Сцени „Раша Плаовић“. У програму ће учествовати Оркестар „Љубица Марић“, под диригентском управом Радета Пејчића, као и солисти Петар Брчаревић (члан Љубљанске филхармоније), Горан Костић (професор Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу) и Светозар Вујић Борски (члан Оркестра Опере Народног позоришта у Београду). Поред три најпознатија концерта за контрабас српских композитора Зорана Ерића, Слободана Атанацковића и Александра С. Вујића, те вечери ће бити премијерно изведен „Кончерто портењо“ бр. 3 опус 129, Мауриција Анунцијатеа.

М. Б.

ИНТЕРВЈУ | СНЕЖАНА ТРИШИЋ

Ричард Трећи је аутентич

Славни Шекспиров класик и један од његових најинтригантнијих комада, „Ричард Трећи“, после паузе дуже од две деценије ускоро ће поново постати део редовног драмског репертоара Велике сцене. Нову поставку дела писаног око 1593. године, које до данас није престало да буде актуелно, режира Снежана Тришић, насловну улогу тумачи Игор Ђорђевић, а премијера се очекује током априла. У великом ансамблу су и Александар Срећковић, Наташа Нинковић, Борис Комненић, Александар Ђурица, Нела Михаиловић, Павле Јеринић, Светлана Бојковић, Хаџи Ненад Маричић, Вања Ејдус, Милош Ђорђевић, Бојан Жировић и Бранко Јеринић.

● **Свевременост „Ричарда Трећег“ налази се управо у вечитој актуелности и незаобилазности оваквих ликова у свим епохама људске историје, а препознатљивост њихових метода, реторике и идеологије, огледа се у темељу пријемчивости овог комада у наше време. Шта ће бити у фокусу вашег сценског читања ове историјске драме?**

„Ричардовске“ методе манипулације, изузетну реторику, тактике високе елеганције смрти и злочина и беспопштедну интелигенцију, посматрам из визуре данашње политике и механизма који владају унутар ње и неолибералног капиталистичког устројства. Познато је да ова историјска трагедија говори о успону, преузимању, успостављању, злоупотреби и губитку власти Војводе од Глостера, касније краља Ричарда Трећег. Његов пораз уједно представља почетак владавине династије Тјудор, 1485. године, завршетак тридесетогодишњих грађанских сукоба, познатих као „Ратови ружа“ и почетак новог елизабетанског доба. Историјски и геополитички контекст драме се наизглед разликује од данашњег. Међутим, мотив зла, које постаје главни мотор власти и опстанка, доба неизвесне, напете и мрачне прерасподеле позиција моћи, мир и примирје као алиби за злочине, интересне шпекулације и тровање положајима, титулама и територијама, само су неке од тема наше глобалне и локалне сурове стварности.

● **Ричард је лик кога многи сматрају за, вероватно, највећег зликовца у Шекспировим де-**

лима, већег и од Магбета. Када једном потекне крв, како то и сам каже у некој од монолога, повратка више нема. Да је у то време постојао један добар психоаналитичар, дали би историја, можда, изгледала потпуно другачије?

Не верујем да би психоанализа спречила да потече та река крви кроз историју. У периоду ње-

у комшилуку, у сваком кадру манипулативних медија, на већини www. адреса, у сваком спину, у свакој лажи, на гласачким листићима, на проспекту егзотичних дестинација, у пропалим и девастираним фабрикама, на границама са бодљикавом жицом и тако редом. Ричард Трећи све време публици говори истину о својим злочинима, разоткрива намере,

ног развоја, од XIX века до данас, између оспоравања психоанализе до њене експанзије, догодили су се масовни злочини, концентрациони логори, нуклеарни напади, неоколонијализам, а протутњало је ту много владара оболелих од синдрома „Ричард Трећи“. Механизми власти, глобалне економије, моћи и политике, очигледно су надјачали све облике хуманих дисциплина од Шекспира до данас. Но, можда је Ричард Трећи добар психоаналитичар таквог поретка и цивилизацијског суноврата?!

● **Ричардов животни и политички credo, његова луцидност, као и ђаволски шарм који поседује, у свакој епохи служили су попут лакмус папира за однос друштва према нераздвајивом злу које спава у његовим недрима. Чини се да је оштрица тог зла и даље веома бритака, никако да бар мало отупи?**

То зло мења свој облик, начин деловања и реторику, али оно не отупљује. То зло је на сваком ћошку, на рафу у продавници на којем су утиснуте цене или на пумпи

појашњава их и најављује. Од публике прави сведока или саучесника тог злочина, у којем слама систем и овладава њим у заводљивом и мрачном пиру политиканства. Зло постаје један од главних услова егзистенције.

● **Другим речима, у средишту те приче је, заправо, макијавелистички начин владања, односно тиранија као стил управљања од стране некога ко је скоро сасвим случајно ушао у политику...**

Иако политика, посебно на овим просторима, повремено изгледа као случајност, верујем да она долази из дубоких порива људске душе и остварује се кроз разрађене тактике и опробани систем. Поступци политичара, њихове одлуке и кампање, често делују само као „франшиза“. Велико је питање да ли је аутор нека економски развијенија држава или је сам Шекспир све то већ успоставио у својим драмама. За разлику од њих, Ричард Трећи је аутентични визионар зла.

● **Ипак, упркос свим негативностима којима га је Шек-**

НИ ВИЗИОНАР ЗЛА

спир подарио, можемо ли очекивати да публика према вашем Ричарду заузме амбивалентан став и осети, чак, дозу емпатије?

То је тешко и неизвесно питање и не зависи толико од саме поставке. Пре свега морамо да узмемо у обзир нашу публику и њену љубав према владарима и склоност идолопоклонству. Да будем

фото Момир Чавић

искрена, мислим да наша публика већ има емпатију према Ричарду Трећем, пре него што је одржана прва проба и много пре дизања завесе и почетка представе.

● **Како то објашњавате?**

То је наша публика. Једноставно, воли вође! Мене далеко више занима да ли и шта тај Ричард Трећи може да изазове у њима осим емпатије или осуде.

● **У позоришним круговима, између осталог, признати сте и по томе што својим редитељским рукописом успевате да на храбрији начин проговорате о друштву и појединцу. Колико су данас уметници спремни да се, условно речено, одрекну комфора и раде ангажовано?**

Иако сам склона да критикујем себе колико и друге, овде морам да станем у одбрану већине уметника, јер нису у ситуацији да се одричу било каквог комфора. Позиција уметника који раде, као и оних који немају ту могућност, веома је компликована и неудобна. Оног тренутка када се у Србији одлучили да се ба-

вите уметношћу, одрекли сте се зоне комфора у сваком смислу. Не говорим само о срамним буџетима, већ о заосталом и старомодном систему, политичкој, али и свим другим облицима корупције, атмосфери у којој доминира неизвесност, страх и голо преживљавање већине, минимална слобода избора, понижења на сваком кораку, а ту су и подразумевана злонамерна компетиција и изложеност критици и јавности. У таквим околностима, стварати уметност је већ уметничко дело. Да ли је она ангажована? Па, ако настане упркос свему овоме, у великој мери јесте. Мислим да због свега што сам навела већина уметника данас уопште није спремна да ради или нема могућност за то. Ангажовано позориште на тај начин подразумева неку врсту елитног позиционирања, што је само по себи контрадикторност. У савременом позоришту постоји огромна манипулација овим појмом. Због тога не волим да називам своје представе друштвено ангажованим, иако често проблематизују политичке и друштвене аспекте света у којем живим.

● **Сматрате да је позориште уметност тренутка и оно зато мора интензивно да претискује своју садашњост, чак и када говоримо о класици, о делима која нису из овог времена. Да ли и колико, уопште, учимо из уметности и порука које нам она преноси из прошлости?**

Ја учим! Уметност даје могућност да садржаје прихватамо асоцијативно, интелектуално, емотивно или подсвесно и ту је њена величина, снага и дејство. Због тога је уметност често податно оружје за политичку пропаганду или мета цензуре, а злоупотреба уметности и уметника вишевековни злочин, и још једна од кључних метода корумпирања слободе. Као што савремено дело може бити старомодно, некомуникативно или неважно за савременог човека и садашњи тренутак, тако и класика постаје савремена онолико колико јој ми то допустимо. Од када сам почела да радим на трагедији „Ричард Трећи“, Шекспира доживљавам као савременог аутора, са ових простора, и вероватно ћу се изненадити ако се не појави на нашој премијери.

■ Микојан Безбрадица ■

МАЛИ ОПЕРСКИ ПОДСЕТНИК 3

Наша „Пикова дама“

После првог извођења опере „Евгеније Оњегин“ П. И. Чајковског на сцени Народног позоришта у Београду, 8. маја 1920, ансамбл Опере је 23. јуна 1924. премијерно приказао још једно значајно дело овог композитора – оперу „Пикова дама“. Премијера је била велики културни догађај за Београд и љубитеље опере, али не у истој мери и за музичке критичаре, који су, пишући о овој представи, навели бројне пропусте и недорађености у дириговању Стевана Христића, режији Теофана Павловског и сценографији Леонида Браиловског, док су похвалили костиме Рима Браиловски и кореографију Александра Фортуната. Неколико замерки упућених појединим солистима нису умањиле успех солистичког ансамбла у целини, у којем су се свежином гласа и сценском уверљивошћу истицали Ксенија Роговска (Лиза), Лав Зиновјев (Херман), Георгије Јурењев (Гроф Томски и Плутус), Рудолф Ертл (Кнез Јелецки), Евгенија Пинтеровић (Грофица), Софија Драусаљ (Клоје) и Евгенија Ваљани (Полина и Дафнис). И балетски ансамбл је допринео веома добром извођењу овог ремек-дела

Чајковског пред препуним гледалиштем, док су хор и оркестар, нажалост, били нескладни и несигурни. „Пикова дама“ је до 1941. играна 67 пута на сцени код Споменика. Поред наведених, дириговали су и Ловро Матачић, Иван Брезовшек и Крешимир Барановић, а певали Јелисавета Попова, Марија Жалудова (Лиза), Нарцис Гукасов, Белина Скупјевски, Марио Шименц (Херман), Павле Холотков, Милорад Јовановић, Никола Цвејић (Гроф Томски и Плутус), Александар Балабан, Милан Пихлер (Кнез Јелецки), Евгенија Ваљани, Аманда Либертс-Ребане, Јелена Садовен (Грофица), Аница Врхунац, Меланија Бугариновић (Полина и Дафнис) и други наши и инострани оперски уметници.

1955.

Међу седам LP њлоча, које су солисти, Хор и Оркестар наше Ојере веома квалијетно снимили 1954. и 1955. у Београду за њознају дискографску комјанију DECCA из Лондона, налази се и снимак „Пикове даме“.

После Другог светског рата, „Пикова дама“ је премијерно постављена 26. јуна 1947, 29. децембра 1955. и 5. новембра 1980, а у међувремену је и неколико пута обновљена. Њеним успешним извођењима на матичној сцени

1955.

миле Смаљанић (Лиза), Александра Маринковића, Лазара Јовановића, Љубомира Бодурова, Стојана Стојанова-Ганчева (Херман), Јована Глигоријевића, Душана Поповића, Владете Димитријевића (Гроф Том-

ски и Плутус), Станоја Јанковића, Николе Митића, Слободана Станковића (Кнез Јелецки), Евгеније Пинтеровић, Меланије Бугариновић, Милице Миладиновић, Бреде Калеф (Грофица), Бисерке Цвејић, Јулијане Анастасијевић, Бреде Калеф, Олге Милошевић (Полина и Дафнис), Мирјане Васиљевић, Гордане Јевтовић и Олге Ђокић (Клоје), као и одлични хор, балетски ансамбл и оркестар. О тим представама, у којима су остварени високи уметнички домети и које су наилазиле на одушевљен пријем код београдске и иностране публике, објављене су изузетно похвалне рецензије наших и европских еминентних музичких критичара.

„Блистава представа ‘Пикове даме’, писао је 6. јануара 1967. познати италијански музички критичар Марио Месинис у листу Il Gazzettino, „припремљена је са посебном финоћом и музикалношћу ансамбла Опере из Београда. Довољно је да помислимо на музичко знање свих певача (и у главним и у споредним улогама), који су, осим тога, и одлични глумци, као и на висок уметнички ниво овог позоришта, посебно у погледу вокалног јединства, па да признамо да су Београђани синоћ дали лекцију нашим прескупим оперским кућама“.

Београдски оперски уметници дали су лекцију и Французима изводећи Маснеову оперу „Дон Кихот“ на Међународном фестивалу нација – Театар нација у Паризу, 27. и 29. марта 1957, као што су је, између 1954. и 1969, дали још неким народима који имају знатно дужу оперску традицију. Јер, у то време је ансамбл Опере Народног позоришта у Београду био аутентичан и репрезентативан тумач оперских дела које је приказивао у Западној Европи, нарочито најпознатијих руских опера XIX века.

■ Владимир Јовановић ■

ОПЕРА НА ГОСТОВАЊУ У РУМУНИЈИ

Успех у Темишвару

У оквиру Протокола о сарадњи Опере Народног позоришта у Београду и Румунске националне опере у Темишвару, наши уметници су у овом граду извели ремек-дело Петра Иљича Чајковског „Евгеније Оњегин“.

Дворана тамошње Опере је била препуна, а публика која је у Темишвар дошла из скоро целе Румуније, наше уметнике је поздравила стојећим овацијама. Одличан Оркестар, звучан Хор и уигран Балет, предвођени импресивним наступом, извршним музицирањем и убедљивом сценском појавом наших солиста, одушевили су публику, позоришну јавност и домаћине, који су проценили да је то било једно од најуспешнијих гостовања у овом пријатељском

граду. Бројни представници Срба у Румунији, били су посебно задовољни и поносни. Они су са нашим уметницима и другим члановима екипе из Београда, која је бројала више од 200 особа, у срданом разговору и дружењу провели пријатно време пре и после представе.

Представу је дириговао маестро Дејан Савић, у насловној улози је, као гост, наступио Никола Мијаиловић, улогу Татјане је тумачила Јасмина Трумбеташ Петровић, Наташа Јовић Тривић је била Олга, Дејан Максимовић је тумачио улогу Ленског, Драгољуб Бајић је био Грјемин, а у осталим улогама су били Наташа Рашић (Ларина), Дубравка Филиповић (Филипјевна), Игор Матвејев (Трике), Предраг Глигорић (Ротни) и Ђорђе Томић (Зарјецки).

Овој значајној манифестацији и успеху српске културе у Румунији присуствовао је и Генерални конзул Србије у Темишвару, његова екселенција Лазар Манојловић, чијом заслугом и трудом се размена успостављена између националних институција културе Србије и Румуније у последњих неколико година интензивирала. Господин Манојловић је дан по гостовању у Темишвару послао Отворени телеграм у којем, између осталог, каже: „У препуној сали (тражила се карта више), публика.. (је) овацијама поздравила солисте и диригента – в.д. директора Народног позоришта Дејана Савића. Подсећамо да Национални театар у Темишвару има дугу традицију и верну публику која редовно прати оваква дешавања, а на репертоару се налазе највећа дела светских компо-

зитор, популарне опере, балети и позоришне представе. У оквиру међународне сарадње на истој сцени гостују и други познати национални театри (недавно Национални театар из Санкт Петербурга са балетом 'Лабудово језеро')... Указујемо да је румунска публика увек била веома заинтересована за гостовање српских уметника, а оваква и слична дешавања увек су добро посећена. Имајући то у виду, делимично партиципирање

одговарајућих институција у трешковима реализације будућих гостовања уметника из Србије омогућило би да се оваква дешавања у Темишвару реализују и чешће“.

Ансамбл Националне опере из Темишвара ће у пролећном делу сезоне узвратити гостовање, када ће београдској публици приказати познато дело Пјетра Маскањија „Кавалерија рустикана“ и „Пајаци“ Руђера Леонкавала.

■ Р. П. Н. ■

IN MEMORIAM

Зоја Беголи (1949–2017)

Још једну одану следбеницу уметничке игре однела је, (можда) на неко лепше место, ова сурова зима. А оставила је Зоја богат траг на сцени Народног позоришта у Београду. Балетску школу „Лујо Давичо“ завршила је 1965. у класи Данице Живановић. Затим је отишла на усавршавање у Санкт Петербург код чувених руских педагога, Беликова, Пушкина, код најбољег педагога за дуетне игре Сребреникова, којем је чак помагала у писању уџбеника...

Зоја Беголи, изданак чувене позоришне породице Ђоковић, у Балет Народног позоришта у Београду ступила је 1. септембра 1967. године и ту је провела целу своју играчку, педагошку и репетиторску каријеру – до децембра 1994. године, у звању прве солисткиње. Одиграла је низ класичних и карактерних улога самосвојним уметничким надахнућем, музикалношћу, префињеном љупкошћу. Била је Олимпија, Сванилда, Мирта, Жизела, Половецка девојка, Совјег, Ингрид... Све своје искуство је стицала на сцени. Њена животна улога била је Кити Шчербацка, у представи „Ана Карењина“ у кореографији Димитрија Парлића. Од прве појаве у тој улози, елегантних покрета, детињастог и шармантног осмеха, Зоја као да је сишла са страница Толстојевог ремек-дела на београдску позорницу, оплеме-

Увек насмешена, чак када су болови њре две ойерације кукова били неиздрживи, Зоја се на свој њозићиван начин радовала животи и доживела је да се обрадује Рељиној њек рођеној девојчици и њосћане бака.

нивши топлином славенске душе своју лепршаву, а и драматичну игру. А то се памти!

Зоја се успешно бавила и педагошким и репетиторским радом са нашим истакнутим уметницима, водила је представе београдског ансамбла. Била је педагог и у Балетској школи где је радила и са Ашхен Атаљанц од њене 14 го-

дине. На Академији уметности БК Зоја је од 1995. до 2003. са великим успехом на играчком и глумачком одсеку припремала будуће глумце и редитеље.

Учествовала је у свим активностима обновљеног Удружења балетских уметника, а посебно је значајан њен допринос оснивању и обогаћењу садржаја Фестивала кореографских минијатура, које организује УБУС.

После захуктале, плодне и разноврсне каријере у уметничкој игри, која јој је заједно са одрастањем њена два сина, Мише и Реље, донела много радости, Зоја је, како је сама говорила, нашла свој душевни спокој бавећи се издаваштвом и превођењем „божанских књига“.

И поред много рада, који је често, али не и увек, био овећан заслуженим признањима, Зоја Беголи није била уморна или незадовољна, тако да верујемо њеним речима да је себе сматрала срећном особом.

■ Милица Зајцев ■

IN MEMORIAM

Добрила Богошевић (1929–2017)

Напустила нас је и некадашња првакиња Опере Народног позоришта, сопран Добрила Богошевић, која је током дуге и богате каријере остварила низ улога колоратурног и лирског фаха.

Рођена је 20. августа 1929. године у Урошевцу. Непосредно по завршетку Другог светског рата, на инсистирање своје сестре, отишла је у Призрен где је завршила малу матуру, а потом је у Пећи уписала Трговачку академију. Школске 1947/1948. године добила је стипендију за школовање гласа у музичкој школи при Музичкој академији у Београду.

После удаје, 1950. године, прешла је у музичку школу при Конзерваторијуму у Загребу, у класи професорке Марије Борчић. Школовање је завршила 1954, а две године касније, примљена је у стални ангажман Опере Народног позоришта где је остала до пензионисања. Дебитовала је 11. новембра улогом Ђилде у „Риголету“. Од бројних улога које су уследиле, посебно се издваја Виолета из Вердијеве „Травијате“, коју је певала пуних 18 сезона и забележила рекордних 150 наступа у овој улози. У низу премијера на матичној сцени тумачила је водеће улоге у представама „Фигарова женидба“, „Борис Годунов“, „Бал под маскама“, „Фауст“, „Покондирена тиква“, „Дон Пасквале“, „Иван

Сусањин“, „Италијанка у Алжиру“, „Кармен“, „Бодеми“, „Лучија од Ламермура“, „Пајаци“...

За разна уметничка остварења добила је више признања.

Добрила Богошевић је била и веома активни друштвени радник: два пута је била члан програмског савета „Просвете“, као члан Извршног одбора Удружења музичких уметника Србије остварила је 7 мандата, била је делегат на VI и VIII конгресу Савеза музичких уметника Југославије у Будви и Новом Саду...

Преминула је у Београду, 12. јануара 2017, у 88. години.

Народно позориште у Београду, колеге и сви поштоваоци ове врсне уметнице, моћи ће да се од ње опросте још једном, 13. фебруара у 12 сати на Великој сцени, када ће бити уприличено „Сећање на Добрилу Богошевић“.

■ М. Б. ■

Љиљана Дуловић – Трша: Разиграно девојче

Љиљана Дуловић (1937–2003) је похађала Балетску школу „Лујо Давичо“ од 1949. до 1954. године, у класи педагога Милорада Милета Јовановића. Ту је и дипломирала, а потом своју младалачки распевану игру поклонила гледаоцима Хрватског народног казалишта у Загребу, Македонског националног театра у Скопљу, а највише својој публици на балетској сцени Народног позоришта у Београду.

Љиљану Дуловић су сви звали Трша, због њене враголасте тршаве косе која је посебно допринела да је памтимо као раздрагано девојче подједнако надарено за игру, музику и глуму.

Она је очаравала као љупка Полина Бонапарта у „Краљици острва“, нежна и лирска Марија у „Бахчисарајској фонтани“, зла вила Карабос у „Успаваној лепотици“, стилски примерена у класичном дуету из балета „Пламен Париза“, а њен Капетан Кука из „Петра Пана“ је изазивао салве

смећа малих и одраслих гледалаца.

Поред улога које се памте, треба истаћи Љиљану Дуловић у балету „Пепељуга“ (кореографија Нине Анисимове, октобар 1963) у којем је тумачила једну од охолих и глупавих Пепељугиних сестара, нарочито изванредан дует са другом сестром, Лидијом Пилипенко. Њих две су уз истанчани пантомимски израз својој интерпретацији дале израз неодољиве благе ироније. У балету „Апаси-

Природа је обдарила Тршу вишњом, складном фијуром, љуљким лицем на којем су блистале веселе, крујне црне очи, ѿанцовалношћу, истанчаном музикалношћу, као и ѿаленјом за извођење ѿо сѿиљу различитишх иѿрачких, ѿевачких и ѿлумачких улоѿа.

онато“, једном од најуспешнијих Парлићевих поставки, Трша се одлично уклопила у квартет ис-

такнутих београдских балетских уметница. Сасвим различит глумачко-играчки израз она је испуљила као Проводацка у скопској представи „Ђавола на селу“ у кореографији Пие и Пина Млакара, остављајући ненадмашан образац свеже, гротескне играчке минијатуре.

Ведра, насмејана девојка убрзо постаје и пионир модерне игре и цез балета на београдској Телевизији, заједно са нешто старијим колегом Борисом Радаком. Иако су Трша и Борис, заједно са осталим колегицама и колегама, имали незахвалну мисију да на нашим екранима утемеље мо-

дерни играчки израз, тај задатак су изузетно добро обавили. И данас, додуше ретко, у неким телевизијским емисијама забавног жанра можемо видети њихову игру. И не само видети, него се целој невеликој трупи захвалити за полет, ентузијазам и посвећеност.

Љ и љ а н а Дуловић је балетску сцену напустила на лични захтев, 31. децембра 1978. године. Прерано. Желела је да се посвети својим синовима. Сигурни смо да је, поред телевизијских наступа, Трша могла и на великим балетским сценама остварити још много улога за памћење.

(наставиће се)

Прво државно професионално позориште

Пробуђена национална свест тек ослобођених Београђана имала је потребу за позориштем, што је показивала својом посетом. Иако је у то време град имао једва десет до дванаест хиљада становника, углавном неписмених или полуписмених, сала је најчешће била пуна, нарочито кад су давани епски комади из националне историје. За грађанске драме и комедије патријархална београдска публика је имала мање разумевања и симпатија.

Светислав Шумаревић бележи поводом стогодишњице оснивања Театра на Ђумруку: „Позориште је прорадило оне исте године када је Београд постао престоница кнежевине Србије. Млади и одушевљени Срби, званичници разних канцеларија, у ревности да буду од истинске користи своје народу, сложише се да приреде српске позоришне претставе. Они су се већ толико уздигли да су поверовали како је боље бити ‘изображен’ него богат. Такви љубитељи уметности и народног просвећивања наставили су рад Јоакима Вујића, оца српског позоришта, и остадоше верни след-

Изглед Београда са Ђумруканом ѿоловином XIX века

беници њему, педагогу у позоришту, у његовој великој школи за полезност и спасеније душа људских“. Истим поводом, у часопису „Сцена“, Боривоје Јевтић надахнуто велича овај подухват: „Пре него што је уопште нормализовала живот у својој сељачкој земљи, лишеној толико насушних ствари и потреба, још сва у узбудљивој ватри великих историских збивања која су је непрестано потресала, Србија је у своје Београду отворила двери једној скромној згради у којој ће се зачислити њено позориште. То је прворедно осећање духов-

них вредности, нарочито осећање велике надмоћности духа над материјом“. (Б. Јевтић, Сцена)

„Сви прихватише позориште“, констатује Шумаревић – „од кнеза Михаила до Марка Карамате, званичника књажевске канцеларије“. Међу поштоваоцима театра била су и три истакнута „просветна човека“, која су чинила управу: „велики национални трудбеник“ Атанасије Николић, комедиограф Јован Стерија Поповић и Петар Радовановић, секретар Попечитељства просвештенија (министарства просвете) и управитељ

свих школа у Србији. Николић је био оснивач и уметнички руководилац Театра на Ђумруку, Стерија му је помагао и уступао своје комаде и преводе, а Радовановић је био управник (по сачуваним списима, он је на овој функцији био

Овим фељтоном на сѿављамо у ѿрошлом броју зайочейу ѿричу о ѿрвом сѿалном ѿозоришћу у Беоѿраду, Теаѿру на Ђумруку, који је са редовним радом ѿочео децембра 1841. Коришћени су ѿревасходно маѿеријали из књиге Милорада Т. Николића „Теаѿер на Ђумруку – ѿрво сѿално ѿрофесионално државно ѿозоришће у Србији (1841–1842)“, објављене 1971, и из листа „Српска сцена“ који је у децембарском броју 1941. донео неколико ѿексѿова ѿводом 100-ѿодишњице од ѿрве ѿредсѿаве.

од 4. децембра 1841. до 26. августа 1842, без накнаде).

Позоришне претставе давале су са „високим допуштењем“

и српска власт је театар подржавала и контролисала најпре административно, преко Попечитељства просвештенија и Радовановића. Финансијска подршка је била веома значајна: упркос сиромаштву које је владало у земљи и бројним пречим потребама, Совјет је предложио, а Кнез одобрио да се театру одреди субвенција у износу од 2000 талира на годишњем нивоу, према буџетским полугођима, почевши од Митровског. Најзад, ту је била и морална подршка коју је власт очигледно пружала театру: кнез лично и чланови његове породице, као и значајне личности из државне управе чести су посетиоци позоришних претстава. Постојало је укупно шест ложа, за које се улазнице нису продавале, већ су биле резервисане за високе званице. Владлајућа породица је, наравно, имала своју ложу, коју нико није смео да користи ни кад они не би дошли на претставу. Занимљиво је, међутим, и откриће Милорада Т. Николића – неизмиривање трошкова за те улазнице је учествовало великим делом у дугу који је остао за Театром на Ђумруку када је угашен. (наставиће се)

РЕПЕРТОАР ЗА

ФЕБРУАР 2017.

ВЕЛИКА СЦЕНА

сезона
2016/17.

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ФЕБ	01.	СРЕ. 19.00	РИГОЛЕТО опера Ђузепе Вердија	
	02.	ЧЕТ. 19.30	НАРОДНИ ПОСЛАНИК комедија Бранислава Нушића	
	03.	ПЕТ. 19.30	КОПЕЛИЈА балет Леа Делиба	
	04.	СУБ. 19.00	СЕСТРА АНЂЕЛИКА / ЂАНИ СКИКИ опере Ђ. Пучинија	
	05.	НЕД. 19.30	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића	
	06.	ПОН. 19.30	ВЕЛИКА ДРАМА / 15 година од премијере драма Синише Ковачевића	
	07.	УТО. 19.30	КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића	
	08.	СРЕ. 19.30	ТРАВИЈАТА / са гостима опера Ђузепе Вердија	
	09.	ЧЕТ. 19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина	
	10.	ПЕТ. 19.30	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића, гостује СНП, Нови Сад	
	11.	СУБ. 19.30	ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија	
	12.	НЕД. 19.30	МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта	50%
	13.	ПОН. 12.00	СЕЂАЊЕ НА ДОБРИЛУ БОГОШЕВИЋ	
		ПОН. 19.30	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО опера П. И. Чајковског	
	14.	УТО. 19.30	МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера	50%
	17.	ПЕТ. 19.30	ИЗБИРАЧИЦА драма Косте Трифковића	50%
	18.	СУБ. 19.00	АИДА опера Ђузепе Вердија	
	19.	НЕД. 19.30	ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга	
	21.	УТО. 19.30	СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара	50%
	22.	СРЕ. 19.30	ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира	
	23.	ЧЕТ. 19.30	ЖЕНЕ У <i>D-MOLU</i> / ДУТА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА једночине балети; кореограф Раду Поклитару	50%
	24.	ПЕТ. 19.30	ИВАНОВ драма А. П. Чехова	
	25.	СУБ. 19.00	МОЋ СУДБИНЕ / ПРЕМИЈЕРА опера Ђузепе Вердија	
	26.	НЕД. 12.00	ТЕСЛА И БИТКА НА МАГНЕТНОМ ПОЉУ мјузика за децу Дечјег културног центра, Београд	
		НЕД. 19.30	ДЕРВИШ И СМРТ Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића	
	27.	ПОН. 19.30	РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића	
	28.	УТО. 19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	
МАР	01.	СРЕ. 19.00	КАРМЕН / са гостима опера Жоржа Биза	
	02.	ЧЕТ. 19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА балет на музику Ђузепе Вердија	
	03.	ПЕТ. 19.30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	
	04.	СУБ. 19.30	БОЕМИ / с гостима / 50. представа опера Ђакома Пучинија	
	07.	УТО. 19.30	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Вокија Костића	
	08.	СРЕ. 19.00	МОЋ СУДБИНЕ опера Ђузепе Вердија	
	09.	ЧЕТ. 19.30	ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса	
	10.	ПЕТ. 19.30	ВЕЧИТИ МЛАДОЖЕЊА по роману Ј. Игњатовића, гостује СНП, Нови Сад	

ДОГАЂАЈИ – ВЕЛИКА СЦЕНА

- 06.02. ВЕЛИКА ДРАМА / 15 година од премијере
08.02. ТРАВИЈАТА, гост диригент Илмар Лапинш (Русија) и Катарина Клементијева у улози Виолете Валери
10.02. ГОСПОЂА МИНИСТАРКА, гостује СНП, Нови Сад
13.02. СЕЂАЊЕ НА ДОБРИЛУ БОГОШЕВИЋ
25.02. МОЋ СУДБИНЕ – ПРЕМИЈЕРА
01.03. КАРМЕН, гостују Бинг Бинг Ванг у улози Микаеле и Ворен Мок у улози Дон Хозеа
04.03. БОЕМИ, гостује Бинг Бинг Ванг у улози Мими, 50. представа
09.03. ДОН КИХОТ, Игор Пастор први пут у улози Базила
10.03. ВЕЧИТИ МЛАДОЖЕЊА, по роману Ј. Игњатовића, гостује СНП, Нови Сад

ГОСТОВАЊА

- 10.02. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР – Нови Сад
20.02. ПРАХ – Студентски град
23.02. БЕЛА КАФА – Младеновац

	01.	СРЕ. 20.30	ЕЛЕКТРА драма Данила Киша	ФЕБ
	02.	ЧЕТ. 20.30	ЕЛЕКТРА драма Данила Киша	
	03.	ПЕТ. 20.30	ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште	
	04.	СУБ. 20.30	НА ДНУ драма Максима Горког	
	05.	НЕД. 20.30	НАРОДНА ДРАМА драма Олге Димитријевић	
	06.	ПОН. 20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита	50%
	07.	УТО. 20.30	КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића	50%
	08.	СРЕ. 20.30	МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција	
	09.	ЧЕТ. 20.30	НАШИ СИНОВИ драма Војислава Јовановића Марамбоа	50%
	10.	ПЕТ. 20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	
	11.	СУБ. 20.30	НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камуја	50%
	12.	НЕД. 20.30	СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса	50%
	13.	ПОН. 20.30	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда	
	14.	УТО. 20.30	ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште	
	17.	20.00	БАСИСТИ СРБИЈЕ ЕВРОПИ И СВЕТУ концерт Оркестра „Љубица Марић“	
	18.	СУБ. 20.30	СИРАНО драма Едмона Ростана	50%
		НЕД. 12.00	БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА опера В.А. Моцарта	50%
	19.	НЕД. 20.30	КОВАЧИ комедија Милоша Николића	50%
	20.	ПОН. 20.30	НАРОДНА ДРАМА драма Олге Димитријевић	
	21.	УТО. 20.30	ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског	
	22.	СРЕ. 20.30	СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса	50%
	23.	ЧЕТ. 20.30	СИРАНО драма Едмона Ростана	50%
	24.	ПЕТ. 20.30	САРА по мотивима драме „Сара или Крик јастога“ Џ. Марела, гостује Шабачко позориште	
	25.	СУБ. 20.30	УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић	
	26.	НЕД. 20.30	БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача	
	27.	ПОН. 20.30	ФРЕНКИ И ЏОНИ романтична комедија Т.Мек Неллија, Народно позориште у Београду и Народно позориште Сомбор	
	28.	УТО. 20.30	НАШИ СИНОВИ драма Војислава Јовановића Марамбоа	50%
	01.	СРЕ. 20.30	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића	МАР
	02.	ЧЕТ. 20.30	ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља	
	03.	ПЕТ. 20.30	СРПСКА ЛАЈКА комедија Александра Југовића, НП Кикинда/НП у Београду	

ДОГАЂАЈИ – СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- 17.02. БАСИСТИ СРБИЈЕ ЕВРОПИ И СВЕТУ
концерт Оркестра „Љубица Марић“

ПОКЛОН У ФЕБРУАРУ 50% ПОПУСТА НА ЦЕНУ УЛАЗНИЦА
ЗА ОБЕЛЕЖЕНЕ ПРЕДСТАВЕ

www.narodnopoziroiste.rs

